

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J\Junková Lydie\Lydie Junkova - Kartarka.pdb

PDB Name: Lydie Junková-Kartářka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lydie Junková-Kartářka

Kartářka bydlela na samém okraji města; domek v bujně porostlé zahradě byl starší, ale dobře udržovaný, nová běloskvoucí omítka, moderní střešní krytina. V staromódně zařízeném pokoji ležely na malém oválném stolku rozhozené karty. Žena se podívala na hodinky a v té chvíli se ozval zvonek.

"Jste přesný jako vždy!" Sledovala, jak si návštěvník odkládá v předsíni svrchník, sundává tmavé brýle a zastrkuje je do náprsní kapsy. "Dnes mám pro vás specialitu!" řekla.

"Něco - příjemného?" zeptal se nedočkavě.

Vytáhla ze zásuvky prádelníku bílou obálku a podala mu ji. Usadila se do plyšové lenošky a přihlížela, jak muž spěšně otvírá obálku, jak vytřeštil oči, jak mu rudne obličej. Ušklíbala se. Vůbec nepostřehla, jak náhle zvedl paži a bleskově švihl rukou. Za okamžik seděla zhrouceně v lenošce, bradu na krku, hlavu trochu nakloněnou k jedné straně.

"Asi mu vyložila, že ho podvádí manželka," usoudil poručík. "Rozzuřilo ho to k nepřičetnosti a tak ji jednoduše praštil."

"Nebud' zase cynický," napomenul ho kapitán. "Raději si poslechni, co konstatuje lékařský náález:... lehce prokrvácené měkké tkáně, zlomená štítná chrupavka...lze soudit na zhmoždění tupým předmětem, případně malíkovou stranou ruky...příčinou smrti je srdeční zástava při zhmoždění bloudivého nervu -"

"To vypadá na karate! Úder přes krk a je po všem."

"Musíme zjistit, kdo všechno k ní chodil," řekl stroze kapitán. "Ale karatista mi k těm kartám nějak nepasuje."

Dcera, asi třicetiletá, nepřilíhla pohledná blondýna, na ně zírala bezvýraznými bledými očima. "Já nic nevím, máma nechtěla, abych o tom všem něco věděla."

"O čem všem?" zeptal se poručík.

"No přece - o těch kartách!" Hlas se jí trásl. Lítostí? Nechutí? "Nevědla si nějakou evidenci?"

"Na co? Máma měla výbornou paměť! A tolik lidí k ní zase nechodilo -" Zarazila se, vytáhla kapesník a utřela si oči.

"Asi jí dávali dost peněz," nadhodil kapitán.

Škubla sebou. "O tom už vůbec nic nevím."

Nevědlo to k ničemu. Podle toho, jak byl celý domek vybaven, musely karty opravdu hodně vynášet. Nikde však nenašli žádné záznamy, jména, zhora nic.

"Jako by si její zákazníci přáli zůstat v naprosté anonymitě," usuzoval kapitán. "Takže k ní asi sotva chodily jenom babky z okolí."

Kartářčin domek stál poměrně stranou, částečně skryt v hustém porostu; ani nejbližší sousedé o ničem nevěděli, alespoň to tvrdili. Kartářka zřejmě neměla zájem se s nimi stýkat.

"Ty dvě žily jenom pro sebe," potvrdila jim listonoška. "Však jste viděli tu mladou - no, ona není vdaná a matka ji asi chtěla zabezpečit, až tu nebude. Ale nevěšte, že by se tady o těch jejích kartách nevědělo! Takový věci se nedají utajit!"

"Měla živnostenskou koncesi," sdělili jim na místním úřadě. "A řádně platila daně. "Podle jejich výšky -" úřednice zalistovala v papírech, "tak si musela dost vydělat. A kdoví, jestli přihlásila všechno, znáte lidi. I když tahle paní vypadala docela seriózně."

"Nevyložila vám také, co vás nemine?" zeptal se poručík.

"Co vás to napadá!" naježila se úřednice. "Aby z toho byly řeči, ne?"

Řeči nakonec byly; tu a tam si přece jen někdo na něco vzpomněl a utrousil nějaké jméno - možná ze snahy pomoci, možná z dodatečné zlomyslnosti či závidi - takže se jim podařilo sestavit jakýs takýs seznam kartářčiných zákazníků. "Aby jí nezáviděli!" mínil kapitán. "Její dcera zdědila kromě nemovitého majetku ještě několik milionů a hezkých pár výnosných dluhopisů."

"To je ale přitažlivá živnost!" podotkl obdivně poručík. "Já nevím, co hledám u policie."

"Lidi jsou pošetilí! Věří dneska kdejakému nesmyslu, jen když jim ho někdo šikovně naservíruje. Divím se, že všichni ti šarlatáni nemají ještě zastoupení v parlamentu," mračil se kapitán.

"Třeba mají!" uklidnil ho poručík.

Nastala fáze úporného, obtížného vyšetřování. Pouze několik lidí přiznalo bez okolků, že si nechávali věštit z karet, nic na tom přece není! Ostatní se všemožně vykrucovali, připustili, že u kartářky byli nejvýše jednou, zcela náhodou, nepamatovali si ani, kolik jí za to zaplatili, pokud rovnou nezapírali, že ji vůbec kdy viděli.

"Naštěstí se přece jen obávají, že měla nějaký seznam," podotkl poručík.

"Jak by na to přišli?" podivil se kapitán, avšak vzápětí pokýval hlavou: "Vlastně je to jasné, ty jsi někde vypustil bublinu- "

"Jen jsem uvažoval nahlas před tou pošťáčkou. Zjevně to kolportovala s potěšením."

Kapitán vzdychl, sám by se k tomu byl nesnížil, jsa ze staré školy: na využívání jakékoliv formy provokace stále existovaly rozporuplné názory. Ale konec konců, proč měl mít kdejaký surovec zajištěna do puntíku lidská práva, která předtím sám drasticky pošlapal?

Rutinní policejní aparát se takovými jalovými úvahami nezatěžoval; postupoval neochvějně podle navykých regulí, podporován dostupnými technickými vymoženostmi.

"Koukněte se, kapitáne!" řekl muž sedící před obrazovkou počítače. "Tenhle pán by vás mohl zajímat: dvakrát trestaný za podvody, jednou byl podezřelý z krádeže starožitností, ačkoliv mu to nakonec neprokázali. A je to násilník!"

Kapitán se zamyslel nad přehrší informací; stály opravdu za to. Celé to však mělo zásadní vadu: ukázalo se, že dotyčný měl na inkriminovanou dobu neotřesitelné alibi: ležel v nemocnici s nohou v sádře.

Obdobně dopadli i s dalšími návštěvníky kartářčina domku: buď měli rovněž průkazné alibi, nebo vypadli ze seznamu podezřelých z jiných pádných důvodů. "Tihle by vůbec nedokázali vyvinout takovou sílu," ukázal poručík na několik jmen. "Samé padavky." U těch zbývajících se zatím zas marně pídili po jakémkoli motivu. "A není vyloučené, že k ní někdo docházel tajně. Třeba z obavy, aby se tím neznemožnil, kdyby to prasklo."

"Myslíš, že toho pachatele mohla vydírat?" řekl kapitán. "To by částečně vysvětlovalo ty milióny."

Jenomže ani usilovné pátrání tímto směrem nepřineslo kýžené výsledky: neobjevili nikoho, kdo by návštěvami u kartářky mohl ohrozit svoji kariéru, postavení, vlivné styky nebo vztahy, na kterých mu eminentně záleželo.

"Je vůbec otázka, zda takové věci dnes člověka degradují, spíš naopak," prohlásil skepticky známý policejní expert.

"Vůbec bych se nedivil, kdyby nějaký věstec nebo léčitel řídil některé ministerstvo, nebo hned celou vládu. Možná by to i prospělo."

"Musíme na to od lesa!" prohlásil neúnavný poručík. "Velice často se motiv vraždy dá najít v charakteru samé oběti. A - "

"Jak víš, že to byl vrah?" vpadl mu kapitán nevrle do řeči. "Co když ji třeba ani nechtěl zabít! A nezačíněj mi zase s psychologii."

"Nevím, že bych takovou ranou chtěl někoho jenom poškodit! Ale dobrá, nechejme na pokoji duši, vrhněme se na fakta. Požádal jsem kamarády, aby se trochu porozhlídli po kartářčině životě. A udělal jsem moc dobře..."

"Řekneš mi už konečně, co víš?" I kapitánova příslovečná trpělivost měla své meze.

"Stručně řečeno: minulost té paní byla dost pestrá. Kdysi začala studovat na právnické fakultě, což je snad překvapivé, ale o to nejde. Důležitější je informace, že ji, společně s jinými adeptkami na vysokoškolský diplom, vedl v evidenci recepční z jednoho hotelu. Domyslí si asi, proč. "

"Cože? Tak ona si takhle přivydělávala?"

"Zákazníci, kterým ji ten ochotný vrátný dohazoval, si ji údajně velice chválili. Zkrátka prý byla v sexuálních hrátkách jednička. Dnes by ovšem měla zdrcující konkurenci."

"A to je všecko?" Kapitán vytáhl z kapsy nepříliš elegantního baloňáku dýmku a naplnil ji tabákem. "Ostatně teď už asi tyhle služby neposkytovala, bylo jí skoro pětadesát."

"No neříkej, nějaký sadomasochista -" nadhodil poručík. "Ale abych tě nenapínal: asi před deseti, dvanácti lety začala pronajímat pokoje různým dvojicím -"

"Cože? Hodinový hotýlek v malém?" Kapitánovi se konečně podařilo zapálit si dýmku. "Co asi ten její domek všecko nezažil!"

"Jenže před nějakým rokem s tím už také přestala. Jednak vypukl jakýsi skandál, když jí tam přiletěla zatopit jedna podváděná manželka a jednak i tady zuří dnes těžký konkurenční boj." "Myslíš, že to mohlo dodatečně někoho tak namíchnout, že se přiběhl pomstít? To se mi moc nezdá."

"Máš pravdu," řekl poručík. "Ale co když o tom všem někdo věděl, nebo toho věděl dokonce až příliš?" "Chceš říct, že někdo mohl vydírat naopak ji? Že třeba už nechtěla platit a tak ji praštil?"

Chvilí tuto novou, možná slibnou verzi převraceli sem a tam.

Potíž byla v tom, že ať vydíraný, nebo vydírající, zatím se cudně skrýval. Nezbylo, než aby pátrali po nových svědcích: znovu zneklidňovali okolí, zpovídali kdekoho, včetně mladistvých přívrženců fotbalu, kteří se proháněli na travnatém hřišti nedaleko domku.

Nakonec si jeden z nich vzpomněl, že několikrát zahlédl u domku tmavé auto, na beton to byl ford mondi, tvrdil suverénně.

"Takový se tu totiž v okolí nevyskytují víte? My jsme tu spíš vesnice, než kraj města," zašklíbil se.

"Viděl jste řidiče?"

Mladík svažil čelo, zřejmě se mu přičilo někoho prásknout. Nakonec prohlásil s nechutí, kterou se ani nenamáhal skrýt: "No, já teda nikoho - rozumíte. Ale přece jen, jestli ji ten chlap třeba zabil -" Posléze se přece jen dověděli, že muž byl poměrně vysoký, ramenatý, že měl čepici naraženou až na nos a velké tmavé brýle.

"Kdy jste ho viděl naposled?" zeptal se kapitán.

"Jo tak to už je dost dlouho. Nejméně měsíc, ale spíš ještě dýl."

"Nevšíml jste si, jestli nechodil v určité dny?"

"Tak to vím na tuty: zahlídl jsem ho párkrát v sobotu, když jsem šel domů. Mohlo bejt tak kolem desátý, plus minus nějaká minuta. Já mám totiž přísný režim a musím bejt do desíti doma."

"Tak ti děkujeme. A nemusíš o tom, cos nám řekl, nikomu vyprávět."

"To mě ani nenapadne! Vy myslíte, že se budu chlubit, že jsem se vybavoval s policajtem?" opáčil s bezelstnou

upřímnosti.

Informace to byla bezesporu zajímavá, neboť kartářka zemřela právě v sobotu večer, podle lékařského nálezu mezi desátou a jedenáctou. Navštívili znovu její dceru, ale ta trvala na svém, že o ničem neví: její pokoj má okna do zahrady, nikdy neviděla nikoho přicházet, ostatně chodí brzo spát, někdy už po deváté.

Dívala se na oba kriminalisty svými bezvýraznými bledými očima, ale nebylo těžké postřehnout, že v ní vře nenávist: z tónu jejího hlasu, nakrčených špičatých ramen, z celého hubeného těla jako by se valily vlny odporu. Možná, že nesměřoval jen vůči nim, že prostě nenáviděla celý svět.

"Zdá se, že měla své matky plně zuby, bez ohledu na to, že ta ji hleděla zaopatřit. Byla na ní do značné míry závislá. Bůhvíproč nikde nepracuje! Je známo, že lidé mívají šílený odpor k svému dobrodinci -"

"Zadrž," přerušil poručíka kapitán. "Ta ženská sice lže, jako když tiskne, ale mámu určitě nezabila. A zatím z ní víc nevypáčíme. Já se jí ani nedivím, že se jí nechce o ničem mluvit. Musela se tím třeba trápit, asi jí bylo z vlastní mámy špatně." "A potom, kdo psychologizuje," podotkl poručík.

Pohroužení v tyto úvahy došli až k lesu. Vystoupil před nimi z šera, tichý, temný, jako hradba, jako znamení jiného světa. Nikde se nic nehýbalo, jen slabý vítr lehce pohupoval větvemi rozložitých smrků, sahajícími místy až k zemi.

"Víš, že jsem vlastně chtěl být hajným?" prohodil kapitán. Opřel se ramenem o kmen stromu a zastrčil do kapsy dýmku, která mu stejně už dávno zhasla.

Poručík ohleduplně mlčel; do lesa chodil málokdy, měl raději holé skály, po kterých se dalo šplhat nebo putovat s batohem na zádech. Avšak musel si přiznat, že i na něj působí to ticho, ten vlídný klid, tady neměli žádní zabijáci místo. Najednou zaslechli podivné zvuky, někdo se pokoušel zanotovat husitský chorál. Vzápětí zarachotilo kamení na cestě a zpěv vystřídal nesrozumitelné zaklení. Proti světlému nebi se objevila postava, mírně se kymácela, pomalu se blížila. Fascinovaně přihlíželi, jak obratně vyrovnává nebezpečné prohřešky proti svislé ose.

"Nazdar!" pozdravil přichozi hlaholně. "To jsem nevěděl, že tu na mě čekáte, kluci!" Poté, co si oba kriminalisty prohlédli značně zblízka, přičemž je zahltil omamnými výpary alkoholu, zamumlal jakousi omluvu a chystal se zmizet do tmy.

"Počkejte!" oslovil ho v náhlém vnuknutí poručík. "My tady na vás opravdu čekáme!"

"Vážně? A pročpak?" podivil se mírně muž a nebezpečně se zapotácel. "Vý máte něco ostrýho?" dodal oživeně.

"No - uvidíme," řekl bezostyšně poručík. "Ale nejdřív nám povězte, co víte o těch návštěvách, které občas chodily ke zdejší kartářce!"

"Jo vy myslíte k tý, co ji zabili?" Muž zřejmě netrpěl žádnými zábrany, nebo prostě všechno převálcovala vidina dalšího truunku. "No já vím akorát to, že k ní chodil ten frajer. Jednou sem šel takhle z hospody a on zrovna vylez ven - ale nějak se potácel či co, jako kdyby měl slabost v nohách.. On mě tenkrát neviděl. A podruhé, to sem k němu šel, jestli nemá kapku rumu, ale on se na mě vám osopil, celej byl bledej a zpocenej. Honem si nasadil černý brejle a taky se po mně ohnal! Sek vám tou rukou, jen tak tak sem

se uhnul. Tak sem vzal roha, šel z něj strach, to vám povídám." Opilec se otrásl. "Fuj. Eště teď mám husí kůži." Musela to být otrěsná vzpomínka, protože se najednou vzbudil a než se nadáli, propadl se do tmy.

Les rychle ztratil jakékoliv kouzlo, vydali se mlčky zpátky k vozu. V dále nad městem visela těžká černošedá mračna, převalovala se tak nízko, že hrozila pohltit shluk obludných betonových kvádrů na obzoru.

Dalšího rána se rozsypal pytel s dobrými zprávami..

"Na tom řetízku, co měla ta vaše vědma na krku, jsme našli kapičku krve," hlásili z laboratoře. "Nemá ale její krevní skupinu."

"To ovšem znamená, že zhmoždění tupým předmětem nepřichází v úvahu!" prohlásil poručík. "A ten karatista se při útoku na kartářku asi škrábl o její řetízek.. Zbývá tudíž jen zjistit, jestli je na něm jeho krev."

"Ale nejdřív ho musíš najít! A nezapomeň, že nějaké drobné poranění už se mu mohlo zahojit," řekl kapitán.

"Naštěstí mám mezi karatisty dost známých, určitě mi pomůžou. A potom už musí zpracovat molekulární genetika."

Tak jednoduché to ovšem nebylo. Nejprve našli muže, který měl drobné poranění na ruce; tvrdil však, že si ho způsobil v práci. Ochotně souhlasil s odběrem krve a také se ukázalo, že nemá s případem nic společného.

"Je tu ještě jeden adept," řekl poručík rozmrzele, "ale ten nechce dát krev. A přinutit ho nemůžeme!"

"To přece vůbec nevádí!" Expert se mírně ušklíbl. "Krev k tomu vůbec nepotřebujeme. Copak jsme upíři? Jenom nám pěkně otevře pusinku a my si trochu utřem."

"Ale čeho?"

"Sejmeme mu zvnitřku tváře trošičku sliznice - stačí nám jenom pár buněk. A hned budeme vědět, s kým máme tu čest."

"Ta genetická analýza - klobouk dolů!" řekl poručík o něco později kapitánovi.. "Ale já jsem také dostal nápad: v tom domku se našel fotografický aparát. Vlastně jsme to měli zkusit už dřív!"

Vývolané snímky nebyly sice příliš kvalitní, ale dostatečně výmluvné..

"Konečně máme motiv," řekl kapitán. "Ta holka na těch obrázcích je evidentně nedospělá. A ten chlap je naprosto nepochybně sadista."

Získané fotografie byly tak otrěsné, že konečně rozvázaly jazyk i kartářčině dceři. Stála sice na svém, že o ničem nevěděla, ale váhavě přiznala, že k matce chodívala občas na návštěvu nějaká její nevlastní neteř. "Nemůže mít víc než třináct let," prohlásila skoro v šoku.

Najít dotyčnou dívku už nedalo příliš práce. Ukázalo se, že je sice tělesně vyspělá, ale duševně naprosto zaostalá. Když ji ukázali obrázky, začala se nejednivo hihňat. "A to jsem ještě musela lízt nahá po čtyřech!" řekla. Potom se náhle rozbřečela. "Ale to už nebudu dostávat čokoládu a hezký šaty, když je teta mrtvá!" vzlykala srdceryvně. "On mě taky mlátil a svazoval mě a švihal mě přitom páskem, ale -" popotáhla a upřela na poručíka usazené oči, "ale kde najdu někoho jinýho, kdo mi bude dávat dárky?"

"Tuhle chudinku si jako hodnověrného svědka dovedu stěží představit," zapochyboval poručík.

"Proč ne!" namítl kapitán. "Je sice slaboduchá, ale aspoň nefantazíruje, na to nemá. Jen škoda, že na žádné z těch fotografií není ten sadista k poznání. Tu jedinou povedenou asi dala kartářka jemu - a proto tak dopadla." Nebylo jí už ani zapotřebí. Analýza prokázala, že na řetízku mrtvé ženy se skutečně zachytila kapka krve podezřelého karatisty; veškeré zapírání bylo nyní marné.

"Kde se takoví sadisti berou!" vrtěl hlavou poručík. "Kluci mi tvrdili, že podle nich se vždycky choval úplně normálně!"

"Kdo ví," řekl kapitán. "Lidi si kolikrát nevšimnou ani toho, co je tluče přímo do nosu. Nebo na to prostě kašlou. A potom se křížují, když nastane katastrofa."